

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 155/2019-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 24. apríla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a zo sudcov Miroslava Duriša a Mojmíra Mamojku predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED], zastúpeného advokátom Mgr. Dávidom Štefankom, advokátska kancelária, Kutlíkova 17, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho „rodičovských práv“ podľa čl. 41 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj rodičovských práv podľa čl. 5 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 CoE 217/2018 z 3. júla 2018 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED], o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. septembra 2018 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho „rodičovských práv“ podľa čl. 41 ods. 1, 4 a 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie a na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj rodičovských práv podľa čl. 5 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa postupom a uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 CoE 217/2018 z 3. júla 2018 (ďalej len „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ 8. apríla 2015 podal návrh na nariadenie výkonu rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 38 P 174/2013 z 27. februára 2014 (ďalej len „rozsudok o striedavej starostlivosti“), ktorým bola schválená rodičovská dohoda sťažovateľa a matky o zverení maloletých detí na čas po rozvode do striedavej osobnej starostlivosti oboch rodičov. O návrhu sťažovateľa na nariadenie výkonu rozsudku o striedavej starostlivosti rozhodol Okresný súd Dunajská Streda (ďalej len „okresný súd“) uznesením sp. zn. 6 Em 1/2016 z 3. júna 2016, ktorým návrh sťažovateľa zamietol. Proti označenému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 3 CoE 334/2016 zo 14. novembra 2016 tak, že odvolaním napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne. Sťažovateľ proti označenému uzneseniu krajského súdu podal dovolanie, o ktorom rozhodol dovolací súd uznesením sp. zn. 5 Cdo 100/2017 z 28. februára 2018 tak, že dovolaním napadnuté uznesenie krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Krajský súd opätovne rozhodol o odvolaní sťažovateľa napadnutým uznesením, ktorým potvrdil uznesenie súdu prvej inštancie o zamietnutí návrhu.

3. Sťažovateľ je presvedčený o tom, že v napadnutom konaní a napadnutým uznesením došlo k porušeniu jeho označených práv. Argumentuje tým, že krajský súd nezobral do úvahy všetky dôkazy a rozhodol arbitrárne, keďže z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nie je zrejmé, ktoré dôkazy ako hodnotil. Je toho názoru, že vo veci konajúce súdy nesledovali najlepší záujem maloletých detí a vyjadruje svoj nesúhlas so „svojvoľným produkovaním záverov súdom, ktoré diskriminujú sťažovateľa ako otca“. Sťažovateľ takisto negatívne hodnotí celkovú dĺžku konania, ktorú považuje za neakceptovateľnú.

4. Sťažovateľ v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd o nej nálezom takto rozhodol:

„1. Krajský súd v Trnave porušil právo sťažovateľa na spravodlivý proces, a to svojim konaním a rozhodnutím kedy nepostupoval podľa čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 46 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 15 ods. 1, ods. 2 a čl. 16 ods. 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, porušil právo sťažovateľa, aby sa vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa čl. 17 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok a boli porušené jeho rodičovské práva podľa čl. 41 ods. 1, ods. 4 a ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 5 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa, a podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 CoE/217/2018.

2. Uznesenie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3CoE/217/2018-486 zo dňa 03.07.2018 sa zrušuje a vec vracia Krajskému súdu v Trnave na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 390,50 EUR, ktoré sú je Krajský súd v Trnave povinný vyplatiť na účet Advokátskej kancelárie Dávida Štefanku, so sídlom Kutlíkova 17, 851 02 Bratislava číslo účtu [REDACTED] v bankovom ústave [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] [REDACTED] do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 41 ods. 1 ústavy manželstvo je jedinečný zväzok medzi mužom a ženou. Slovenská republika manželstvo všestranne chráni a napomáha jeho dobru. Manželstvo, rodičovstvo a rodina sú pod ochranou zákona. Zaručuje sa osobitná ochrana detí a mladistvých.

7. Podľa čl. 41 ods. 4 ústavy starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov; deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť. Práva rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona.

8. Podľa čl. 41 ods. 5 ústavy rodičia, ktorí sa starajú o deti, majú právo na pomoc štátu.

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

11. Podľa čl. 46 ods. 3 ústavy každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom.

12. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

13. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa práv uvedených v čl. 35, 36, 37 ods. 4, čl. 38 až 42 a čl. 44 až 46 tejto ústavy možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú.

14. Podľa čl. 141 ods. 1 ústavy v Slovenskej republike vykonávajú súdnictvo nezávislé a nestranné súdy.

15. Podľa čl. 144 ods. 1 ústavy sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 a zákonom.

16. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom.

17. Podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru každý má právo na rešpektovanie svojho súkromného a rodinného života, obydlia a korešpondencie.

18. Podľa čl. 5 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto dohovoru, sa zaväzujú rešpektovať zodpovednosť, práva a povinnosti rodičov, alebo iných prípadoch členov širšej rodiny alebo obce, v súlade s miestnymi zvyklosťami, alebo zákonných zástupcov, či iných osôb právne zodpovedných za dieťa. Budú sa snažiť o to, aby bola dieťaťu poskytnutá pomoc pri orientácii a výkone jeho práv uznaných týmto dohovorom v súlade s jeho rozvíjajúcimi sa schopnosťami.

19. Podľa čl. 18 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa štáty, ktoré sú zmluvnými stranami tohto dohovoru, musia vynaložiť maximálne úsilie na to, aby bola uznaná zásada, že obidvaja rodičia majú spoločnú zodpovednosť za výchovu a rozvoj dieťaťa. Základným zmyslom ich starostlivosti musí byť pritom najlepší záujem dieťaťa.

20. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251. V zmysle § 246 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde sa tento zákon použije aj na konania začaté do 28. februára 2019, pričom právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali do 28. februára 2019, zostávajú zachované.

21. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

22. Podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde, ak má návrh na začatie konania uvedený v § 42 ods. 2 písm. f), g), i) až l), n), q), r) a w) odstrániteľné nedostatky, môže ústavný súd vyzvať navrhovateľa, aby v určenej lehote tieto nedostatky odstránil. Ak účastník konania v určenej lehote nedostatky neodstráni, ústavný súd návrh na začatie konania odmietne. Na nedostatky návrhu na začatie konania uvedeného v § 42 ods. 2 písm. a) až e), h), m), o), p) a s) až v) ústavný súd navrhovateľa neupozorňuje.

23. Podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť musí okrem všeobecných náležitostí návrhu na začatie konania podľa § 43 obsahovať konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

III.

24. Sťažovateľ namieta porušenie svojich označených práv napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, pričom do petitu svojej ústavnej sťažnosti zahrnul a napáda aj porušenie ďalších článkov ústavy a článkov zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „CSP“), ktoré základné práva alebo slobody neupravujú. Z uvedeného dôvodu porušenie týchto článkov ústavy a Civilného sporového poriadku nie je možné vysloviť v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy. Ide o čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 15 ods. 1 a 2, čl. 16 ods. 2 a čl. 17 CSP. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie.

25. Sťažovateľ predovšetkým namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1, 2 a 3 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením krajského súdu. Z doterajšej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že medzi obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (mutatis mutandis II. ÚS 71/97).

26. Sťažovateľ porušenie týchto práv odôvodnil tým, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia nie je zrejmé, ktoré dôkazy ako vyhodnotil, pričom v sťažnosti poukazoval na viacero dôkazov, z ktorých mal vyplynúť záver, že nariadenie výkonu rozsudku o striedavej starostlivosti je na mieste a v najlepšom záujme maloletých detí. Inými slovami, sťažovateľ namieta selektívny prístup pri hodnotení dôkazov a arbitrárnosť rozhodnutia ako takého.

27. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

28. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

29. Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

30. Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, pričom nezistil takú skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup krajského súdu nemajúci oporu v zákone, a to vo väzbe na rozhodné okolnosti veci. Krajský súd v odôvodnení svojho napadnutého uznesenia uviedol nasledujúce:

„26. Odvolací súd konštatuje, že na Okresnom súde Bratislava III prebieha konanie o návrhu na zmenu úpravy výkonu rodičovských práv a povinností voči obom maloletým deťom pod sp. zn. 37P 533/2014, v ktorom sa vykonáva rozsiahle dokazovanie, okrem iného aj znaleckými posudkami a doposiaľ vo veci nebolo právoplatne rozhodnuté. V priebehu tohto konania boli opakovane podávané návrhy na nariadenie neodkladného opatrenia, odvolania, o ktorých rozhodoval Krajský súd v Bratislave, bolo podané aj dovolanie. Matka k návrhu na nariadenie neodkladného opatrenia zo dňa 20.03.2018 priložila znalecký posudok vypracovaný znalkyňou PhDr. Mgr. Elena Fortis, znalkyňou z odboru Psychológia, odvetvie Poradenská psychológia v ktorom znalkyňa uviedla, že styk otca s maloletými deťmi v súčasnosti nie je v záujme maloletých detí a nie je v súlade s ich zdravým psychickým a fyzickým vývinom a preto neodporúča styk s maloletými deťmi. Okresný súd Bratislava III preto nariadil neodkladné opatrenie, ktorým dočasne zakázal styk otca s maloletými deťmi: ██████████

██████████ na čas do rozhodnutia vo veci zmeny úpravy výkonu rodičovských práv a povinností, vedenej na Okresnom súde Bratislava III pod sp.zn. 37P 533/2014.

27. Odvolací súd pripomína, že najlepší záujem dieťaťa je zakotvený v Dohovore o právach dieťaťa, pričom toto kritérium je bližšie normatívne špecifikované aj v novej právnej úprave vo Vyhláske pri právnom inštitúte ospravedlňiteľného dôvodu. Je potrebné

zdôrazniť, že súd prvej inštancie správne identifikoval prioritu výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, ktorou prioritou je najlepší záujem dieťaťa. Keďže najlepší záujem dieťaťa je nutné mať počas celého konania o výkon rozhodnutia vo veciach maloletých na zreteli, nemožno nad neho nadradiť záujem oprávneného na stretávaní sa s maloletými deťmi vo väčšej miere, ako si želajú maloleté deti. Opak by mohol viesť k negatívnym vplyvom na priaznivý duševný rozvoj maloletých detí. Oprávnený ako otec by mal v prvom rade rešpektovať najlepší záujem dieťaťa. Do úvahy je potrebné v tejto súvislosti vziať aj vyjadrenie kolízneho opatrovníka zastupujúceho záujmy maloletých detí, ktorý navrhol rozhodnutie súdu prvej inštancie ako vecne správne v celom rozsahu potvrdiť.

28. Odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie vynaložil všetko úsilie, aby dosiahol účel konania, keď v súlade s návrhom oprávneného povinnú upozornil na nutnosť dodržiavať právoplatné rozhodnutie. Avšak je na mieste zdôrazniť, že v konaní nebolo preukázané, že by povinná bezdôvodne neplnila, čo jej ukladá právoplatné rozhodnutie a že by povinná bezdôvodne bránila styku oprávneného s maloletými deťmi. Z uvedeného vyplýva, že nie je daný ani účel ukladania pokút.

29. V neposlednom rade je na mieste poukázať aj na prebiehajúce základné konanie vedené na Okresnom súde Bratislava III pod sp. zn. 37P/533/2014, v ktorom povinná ako matka podala návrh na zmenu práv a povinnosti k maloletým deťom. Súčasný stav je upravený neodkladným opatrením o dočasnom zákaze styku otca s maloletými deťmi pod č. k. 37P/533/2014 - 1453, ktoré nadobudlo účinky vykonateľnosti dňa 30.04.2017. Odvolací súd poukazuje na toto rozhodnutie, keďže nateraz je neodkladným opatrením rozhodnuté tak, že je dočasne zakázaný styk otca s maloletými deťmi, kým sa nerozhodne v merite veci. Odvolací súd teda konštatuje, že súd prvej inštancie správne a v súlade so zákonom zamietol návrh oprávneného na nariadenie výkonu rozhodnutia a v celom rozsahu sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Ďalej odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 37P/533/2014, ktorým je styk otca s maloletými deťmi v súčasnosti zakázaný, na základe priloženého znaleckého posudku vypracovaného znalkyňou z odboru Psychológia, odvetvie Poradenská psychológia z ktorého vyplýva, že styk otca s maloletými deťmi nie je v záujme maloletých detí a nie je v súlade s ich zdravým psychickým a fyzickým vývinom.“

31. Podľa názoru ústavného súdu závery krajského súdu sú v napadnutom uznesení zdôvodnené riadne a presvedčivo, uznesenie nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Kľúčovou okolnosťou je skutočnosť, že v čase rozhodovania krajského súdu bol styk sťažovateľa s maloletými deťmi zakázaný na základe rozhodnutia Okresného súdu Bratislava III v konaní vedenom pod sp. zn. 37 P 533/2014. Tento samotný fakt bránil krajskému súdu vyhovieť návrhu sťažovateľa, ktorým sa domáhal výkonu rozsudku o striedavej starostlivosti. Uvedené postačuje pre záver, že námietky sťažovateľa proti napadnutému postupu a uzneseniu krajského súdu sú zjavne neopodstatnené, preto ústavný súd sťažnosť v časti namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v rámci predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

32. Pokiaľ ide o namietaný čl. 46 ods. 2 ústavy, ústavný súd konštatuje, že ide skôr o kompetenčné ustanovenie, určujúce, kedy súdna moc preskúmava rozhodnutia správnych orgánov verejnej správy, resp. ide o právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej moci. V prípade sťažovateľa k porušeniu tohto špecifického práva na prístup k súdu nemohlo dôjsť, keďže v jeho prípade nešlo o rozhodnutie súdu, ktorým by všeobecný súd preskúmaval alebo odmietol preskúmavať rozhodnutie orgánu verejnej moci. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že nezistil spojitosť medzi namietaným porušením označeného článku ústavy a napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, preto ústavnú sťažnosť v tejto časti v rámci jej predbežného prerokovania podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

33. Sťažovateľ v sťažnosti namietal, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy bez toho, aby akokoľvek v sťažnosti odôvodnil porušenie svojho základného práva na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci alebo nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci aj vzhľadom na predmet konania pred všeobecnými súdmi. Ústavný súd konštatuje, že obligatórnou náležitosťou ústavnej sťažnosti podľa § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde je povinnosť sťažovateľa uviesť konkrétne skutkové a právne dôvody, pre ktoré malo podľa sťažovateľa

dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd. Keďže sťažnosť v tejto časti neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, nespĺňa ani podstatnú zákonom predpísanú náležitosť ustanovenú v § 123 ods. 1 písm. d) zákona o ústavnom súde. Podľa názoru ústavného súdu za danej situácie neprichádzala do úvahy výzva na odstránenie tohto nedostatku návrhu podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde vzhľadom na jeho kľúčovú povahu. Označené ustanovenie zákona slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, avšak nie samotnej podstaty návrhu.

34. Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že označený nedostatok zákonom predpísaných náležitostí nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom.

35. Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

36. Pretože predmetná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce kvalifikované odôvodnenie, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa sťažnosť v tejto časti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

37. Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a napadnutým uznesením

krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bolo potrebné v tejto časti odmietnuť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

38. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

39. Čo sa týka namietaného porušenia označených práv vo vzťahu k postupu krajského súdu v napadnutom konaní, je potrebné mať na zreteli, že sťažnosť sťažovateľa bola ústavnému súdu doručená zjavne v čase, keď k prieskumom zo strany krajského súdu v napadnutom konaní už nemohlo dochádzať, keďže napadnuté konanie bolo už právoplatne skončené doručením napadnutého uznesenia krajského súdu sťažovateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi.

40. V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je považovaná sťažnosť za zjavne neopodstatnenú vtedy, ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

41. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, vychádzajúc z podstaty a účelu základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti posúdil ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju v zmysle § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde po jej predbežnom prerokovaní odmietol (obdobne napr. II. ÚS 24/06, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 300/08).

42. Sťažovateľ ďalej namietal aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 41 ods. 1, 4 a 5 ústavy, ktoré súhrne označil ako rodičovské práva. Ide o práva hmotnej povahy. Sťažovateľ implicitne vyvodzuje porušenie týchto práv z dôvodu, že krajský súd nevyhovел jeho návrhu. Podľa čl. 51 ods. 1 ústavy domáhať sa porušenia týchto práv možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Uvedené platí aj pre procesnoprávnu ochranu týchto práv v konaní pred všeobecnými súdmi. Pokiaľ existovala zákonná prekážka pre vyhovenie návrhu sťažovateľa vo forme neodkladného opatrenia všeobecného súdu vydaného v inom konaní, ktorým bol dočasne zakázaný styk sťažovateľa s maloletými deťmi, podľa názoru ústavného súdu nebolo možné vyhovieť návrhu sťažovateľa, a teda z tohto dôvodu ani nemohlo dôjsť k porušeniu označených práv postupom a napadnutým uznesením krajského súdu. Ústavný súd preto dospel k záveru, že neexistuje relevantná spojitosť medzi namietaným porušením označených práv a napadnutým postupom a uznesením krajského súdu, preto sťažnosť v tejto časti ústavný súd v rámci predbežného prerokovania sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

43. Podľa názoru ústavného súdu obdobné závery možno konštatovať aj pre namietané porušenie práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 dohovoru, ako aj pre „rodičovské práva“ podľa čl. 5 a čl. 18 Dohovoru o právach dieťaťa, preto ústavný súd konštatuje, že ústavná sťažnosť aj v tejto časti je zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd v rámci predbežného prerokovania z rovnakého dôvodu odmietol.

44. Keďže ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa jej ďalšími návrhmi uvedenými v petite.

45. V závere je potrebné ešte uviesť, že vec bola pôvodne pridelená sudcovi spravodajcovi, ktorého funkčné obdobie sudcu ústavného súdu skončilo 16. februára 2019. Preto v súlade s čl. II bodom 7 Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Ústavného súdu Slovenskej republiky na obdobie od 1. marca 2018 do 28. februára 2019 v období od 17. februára 2019

do prijatia nového rozvrhu práce (ďalej len „dodatok č. 1“) bola ako naliehavá pridelená sudkyni spravodajkyni Jane Baricovej a v zmysle čl. II bodu 2 písm. a) dodatku č. 1 prejednaná v prvom senáte ústavného súdu v zložení Jana Baricová (predsedníčka senátu), Miroslav Duriš a Mojmír Mamojka.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2019